

SINOĆ U CENTRU ZA KULTURNU DEKONTAMINACIJU

DNEVNI TELEGRAF

sreda 11.12. 1996.

SINOĆ U CENTRU ZA KULTURNU DEKONTAMINACIJU

PREDSTAVA 'UMESTO PREDSTAVE'

Beograd - Centar za kulturnu dekontaminaciju organizovao sinoć, kada se u gradu nije igrala ni jedna predstava u znak solidarnosti sa studentima i protiv falsifikovanje izbora, program pod nazivom "Umesto predstave", koji je okupio sve značajnije pozorišne ljude.

Kao osnovna tema nametnulo se igrati ili ne igrati predstave u ovakvom trenutku.

Dejan Mijač: "Ja znam samo jedno meni niko ne sme atakovati na život. Ukinite li mi predstavu, uzimate mi život."

Mirjana Karanović: "Neću da moram, hoću da hoću, i morate mi dati moje pravo da igram."

Mileta Prodanović, slikar: "Da li u ovom gradu trenutno postoji veća i veličanstvenija scena od onog što se dešava na ulici."

Filip David: "Sve mora da stane, da bi krenulo ponovo jer je sve trulo."

Jovan Ćirilov: "Prošetajte, ne budite elita, to budite na sceni, a van scene budite građani."

● Dejan Mijač: „Ja znam samo je

VEČERNJE NOVOSTI

četvrtak 12.12. 1996.

BEOGRADSKA POZORIŠTA PREKSINOĆ NISU RADILA, NEGO - DEBATOVALA

SCENA POD LUPOM

Važnije od obustave je šta i kako igrati u ovakvim vremenima. Prostor slobode, ali i diferencijacije, naše pozorište je odgovorno za ovo što nam se događa. Ristić u vatri polemike UMESTO na svojim scenama, pozorišni umetnici Beograda okupili su se preksinoć u Paviljonu Veljković (Centar za kulturnu dekontaminaciju) da razmene misli o, kako je rekao Jovan Ćirilov, upravnik JDP, žosnovnoj dilemi staleža: igrati ili ne igrati u ovakvim vremenima. Pozorišta su, da podsetimo, obustavila rad te večeri, u znak solidarnosti sa studentskim protestom, a na osnovu predloga iz Proglasa Saveza dramskih umetnika Srbije.

Po Ćirilovu, pozorište je prostor slobode, što je jedan od argumenata za igranje. ŽPrve slobode lomile su se u pozorištu, prve oštre kritike društva, najčešće na umetničkom nivou, počev od trenutka kada je bila zabranjena sama forma. Setimo se da je

● Jovan Ćirilov: „Prošetajte, ne dajte elita, to budite na sceni, a

БЕОГРАДСКА ПОЗОРИШТА ПРЕКСИНО ТЕМПЕРАТУРА

Jugoslavija među prvima igrala Beketa i Joneska, koji su kao lakmus (u Albaniji je Beket prvi put igran tek pre dve godine)... da ne govorimo odomaćim tekstovima. Ali, pozorište je ovih dana i značajan prostor diferencijacije. U nekim kućama se redovno čita Proglas, u nekima ne, neka su večeras pogasila reflektore, neka nisu. U Teatru T, pre neko veće predstava nije izvedena, pošto se glumac Desimir Stanojević u poslednjem trenutku žetio' da treba da ide da broji glasove sa izbora. Posle nekoliko večeri, pošto Proglas nije čitan, glumac Goran Šušijik jew u istom pozorištu odbio da igra. Prema tome, važnije od pitanja igrati ili ne je šta igrati ili ne je šta igrati i šta glumci, a šta pozorišta treba da urade', rekao je Ćirilov.

Estetika i etika

- VIŠE bih voleo da vidimo šta ćemo sa negativnom tradicijom političkog pozorišta u Jugoslaviji - rekao je Gorčin Stojanović, reditelj. - Nasuprot njoj, postoji i velika negativna tradicija salonskog suprotstavljanja, koja se pokazala potpuno nepraktičnom u trenutku kad su izbili ratovi na Balkanu... U poslednjih deset godina, estetika i etika su vrlo često zamenjivale mesta i najčešće je estetika bila žrtvovana. Takozvane žs' predstave, pa bila to žSeoba Srbalja' u spektakularnoj scenografiji Milića od Mačve, ili žKolubarska bitka', žValjevska bolnica', carstva srpskoga'... To je velika naša odgovornost, jer, mi smo pod pojačanim svetlom, na estradi. Zato nas najčešće i prozivaju. To se nas ovde tiče, a ko će biti na vlasti, ko će koga smeniti i kako, stvar je svakoga od nas kao individue. Mi smo odgovorni za olako pristajanje na kompromisne repertoare, lošu estetiku, službovanje nacionalnoj homogenizaciji i sada sami snosimo posledice onoga što smo sami proizveli...

Sa ovim stavom složio se i dramaturg Nenad Prokić: žNije dosta jednom reći - mi smo s vama, to treba svakodnevno raditi. Pozorište može sebi da dozvoli siromaštvo, ali ne sme više da bude konformista, da se oglašuje. Dužno je to, zato što nije odmoglo onoliko koliko je pomoglo'.

Baš žestoko

PRVU 'temperaturu' u Paviljonu podigla je glumica Mirjana Karanović, replicirajući dr Mirjani Miočinović, koja se nije složila sa samo simboličnom obustavom: 'Ne možete me optužiti da povlađujem bilo kome ako igram'. Vatra je na nešto viši stepen zatim podigao reditelj Dejan Mijač: žUkinite mi predstavu, doveli ste mi u pitanje život. Ja živim da radim predstavu'.

Pravi požar, međutim, nastao je ulaskom Ljubiše Ristića i nekoliko glumaca KPGT, ubrzo začinjen smehom (Ristiću je, tokom boravka u Paviljonu, tri puta zvonio mobilni telefon) da bi, konačno, eksplodiraloreditelj, čija je odgovornost preksinoć erena njegovom visokom funkcijom u JUL, brzo je izgubio strpljenje i taktičnost.

Upadao je u reč, prozivao i okrivljavao, na šta mu kolege nisu ostajale dužne. Ristić je, ipak, zaštitio svoje glumce od politizacije. 'Glup ili pametan, pokvaren ili pošten, odgovoran ili ne, bavim se čime se bavim i nikog ne obavezujem. Nikad mojim glumcima niko ije rekao: treba ovo, sme ili ne sme ono, oni rade što hoće, rade pozorište, kakvo umeju i znaju'.

Posle ovoliko žuči na obe strane, međutim, pozorišni poslanici nastavili su debatu u žprivatnijim' okolnostima, u klubu Paviljona, ali i dalje - žestoko!

S. Vučković

По Ћирилову, позориште

и драм
„Није